

Hangi Mevsimdim Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Şubat 2021

Düşük cümlelerin hasretiydi dokunmak en tepeye dokumak aşkla dönenmek bir semazen tutkusuyula.

Ve ihya edilesi ömrün de tutarsız aşkıydı içre kazıdığı dışın münasebeti yokken içe dönük iklimde tevazu yüklenmiş güneşin de ilk ve son sözüydü yüzünden yansıyan o sarı ışık ve işte aşka tutulan bir rüzgârdım ben:

Tenimde yangın.

Tinimde dolunay.

Ve bilemedim asla bilemedim: hangi mevsimdim ben?

Vücut bulan duygulardı: kâh şiire dönüşen yangınım...

Kâh yazdığım hikâyeler ve yastık altı yaptığım...

Hazana düşkündüm bir de aşka bir de acıya ve sözcüklerle diktim ben yaralarımı ve sükün eden nice imge ve işte örtündüğüm...

Altında saklıydım mevsimin ve tenimin ve yorgunluğumun katlarında saklıydı ay ışığı.

Ne güneştim ne yıldız.

Ne kalabalıktım ne de yalnız.

Titreyen bir ninniydim ve düş kuvözünde büyüttüğüm çocukluğum ve misafir duygularım elbet yatıya gelendi gece elbet kaskatı kaldığım değil çözüldüğüm idi tek gerçek belki de asla çözülmeyen bir denklemin de muadili iken içimdeki gevrek ve de titrek ses...

Nazarında cihanın nezdinde evrenin lakayt olmayan kimse illa ki hüznün duvağında neşreden acılar ve sevdiğim kadar da vardı içimdeki çözülmez lehçeyi ve beni tek dinleyen ve anlayan İlahi Sırdaşım indinde sessizliğin ses ve söz etmeden tek anlaştığım O İlahi Beste.

Rengim yoktu.

Mevsimsizdim.

Özentsiz.

Öznesiz.

Özlemsiz.

Şerh düştüğüm sancağım ve sürdüğüm saltanatım çünkü sağanağın ta kendisi idim sadece içime yağan sadece dışa dönük bir hayatın meali iken kimsesizliğimle payidar kıldığım iç sesim...

Sözcükler eksenim ve şiarım ve yetimliğimde saklıydı o dinmek bilmeyen rüzgâr.

Aşksa sadece ritim bozukluğu idi yüreğin en çok aşka düşkün en çok da aşktan irak ve nazarında insanların mecazi bir firardı benimki kendimden yüksündüğüm yine de için için dirildiğim ve mezar sessizliğinde bir yolculuk dilerken gürültünün ve izdihamın asla sonlanmadığı bensiz bir düzenin varlığını da sindiremediğim.

Sinemde saklıydı mevsim.

Mevsimde saklıydı benliğim.

Gölgeme kızandım gölgesiz bir yolu adımlayan...

Şaire öykündüm bir an ve içimi tırmaladı sözcükler ve düşündüm uzun uzun...

"... gözyaşlarımla o makbere girdim de çağladım elden giden o dostları andım birer birer

... bilmez ki neredeler? diye sordumdu onları derhal o makbere dedi:

... bilmem ki neredeler?"(Alıntı)

Zemherilerden kaçarken yakalandığım bu sağanak ve aşkın inhisarında içimden sökün eden o gaipten gelen ses ve ışık...

Resmi yırtılmışken mazinin ve tebessümler ektiğim dostların bende bıraktığı karanlıktı hele ki şiir diye düştüğüm yol ki bir ömrü de şiir bellediğim artık yadsımadığım bir firardı.

Kendimden kaçtığım belki de kendime koştüğüm.

Sözcükler heybemde aşk ise küfemde ve yalnızlık yazıyordu kimliğimde.

Bir düşün tanrısıydı şiir aslında içimdeki matem de ön sözü idi masallar.

Merdiven altı dünde kalan dostların imalat hatasında saklıydı benim yanılgılarım ve yenilgilerim çünkü sevgi ile örmüştüm ben her bir dost yeleşini ve sırtıma nasıl da coşkuyla geçirmiştım bir dostun varlığı değil miydi insanın içini ve dışını ısıtan...

Bir dostun da ihaneti soğukların en soğuşunda yüreğın ve dişlerin titrerken hazanlara dönüşen baharın kıvrımlarında dostane bir sohbetin yerine de bir şey koyamazken insan...

Lahzamda sevgi.

İçimde hasret.

Yönergemse; sevmemi ve inanmamı buyuran ve işte yasama yürütme ve sonrasında darağacında sallandırıldığım çünkü içimi ve gizimi teslim etmişim ben dostlarımın eline.

Helali de hoş olsun çünkü dostluktu en muteber şarkı hatta marş niteliğinde dostluğun kompartımanında saklıydı o sıcaklık ve yol arkadaşlığı.

Günü öğüten.

Ömrü öldüren.

Yanıltan insanı ama insan da sevmekten ve dostluktan asla vazgeçmeyen...

Bir şehrin yalnızlığı idi işte şiirin giyindiği...

Bir şehrin de rakımı idi dostluğun zirvesi.

Latif bir esinti ve dostluğun da minvali...

"... biliyor musun gitgide yaralanıyoruz şurdan burdan biliyor musun şimdi eskide, çok eskide o dinlence yüzüyle dedemin en büyük haminnesi, ağır ağır saçlarını tarıyor..."(T. Uyar)
Saçlarımdaki her tel ve yavaş yavaş düşen kar elbet beni ihmal eden dostların varlığına duyduğum özlem ve hala hangi mevsime denk düştüğümü bilmezken...